

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmaca hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim poteče koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta	6	50
„ četrt leta	3	30
„ jeden mesec	1	10
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.		

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta	8	—
„ četrt leta	4	—
„ jeden mesec	1	40

Upravištvu „Slov. Naroda“.

Naše barve.

Svetovno znana je španjska narodna igra, ali pravilneje rečeno, narodna razvada, pri kateri se razljuteni bivol zaletava v krvavo rudeči prt, kateri mu nasproti moli brzonogi banderillero ali pa predrzni espada. Mi sicer ne živimo v Španjskeji, dasi se pripeti zdaj pa zdaj marsikaj španjskega tudi pri nas; a te španjske narodne razvade, razljutene bivola in rudečega prta spominjamo se vsekdar, kadar je govor o naših narodnih barvah, ko gledamo, kako se naši nasprotniki v slepej strasti zaganjajo v našo živobojno, belo-modro-rudečo zastavo.

Petdeset let je že skoro, odkar je zakonito priznana naša trobojnica, pri neštevilnih prilikah je

že vzbirala raz visoka slemena in vitke mlaje, za meščanskega ministerstva, kateremu gotovo nihče ne bode očital preživih simpatij do nas, dopuščena bila je brez najmanjšega ugovora na vseh naših taboriščih, počenši od Ljutomera, Ormoža, Žalca, Sevnice, pa do Vižmarij, Kalca, Vipave, Šenpasa itd. in nihče se ni zaletaval v njo, nikomor ni bila na potu. In l. 1879. o slavnosti srebrne poroke cesarjeve plapolala je naša trobojnica iznad poslopja c. kr. deželne vlade in c. kr. finančnega ravnateljstva v Ljubljani, kar je neovrgljiv dokaz, da je zakonom utemeljena, ker sta tedanji deželni predsednik Kallina in finančni ravnatelj Christ gotovo dobro znala, da je deželna barva belo-modro-rudeča in ker sta bila tako izredno vestna uradnika, da bi gotovo ne bila pospeševala najmanjše nezakonitosti.

Odvišno bi bilo, še jedenkrat ponavljati zgodovino naše trobojnice in njeno opravičenost za Kranjsko, ker je resnoben človek sigurno zaničeval ne bode in ker bode vsa bela Ljubljana pokazala v slavnostnih dneh svojo narodno zavednost v brezštevilnih trobojnicah. Treba pa je v tej zadevi nekoliko besed gledé Štajerske, od koder nam prihajajo dopisi in pritožbe, kako nemčurski zastopi svojevoljno zabranjujejo naše barve.

Kaj jednacega bilo je o priliki lanskega cesarjevega potovanja po Goriškem. Tudi od tam dobivali smo jednaka poročila, a kar je bilo odločnih narodnjakov, ki se ne upogibajo vsakemu vetriču, dvignili so kvišku narodni prapor ter v milej materinščini pozdravljali preljubljenega vladarja, kateri je s pravim očetovskim veseljem vzprejemal te pojave lojalnosti in vedno verne udanosti.

In kakor na Goriškem in v Primorskeji, tako

naj se pokaže tudi v južnej Štajerskeji belo-modro-rudeča zastava na dan, kajti te barve postale so v časa teku narodne, slovenske barve, in kjer se čuje slovenski glas, tam tudi slobodno vira naša trobojnica in to tem bolj, ker je baš sedaj znamenje radosti, da tudi Kranjska obhaja slovesno 600 letnico svojega združenja s preslavno Habsburško rodovino.

Tedaj gospodje župani mest, trgov in vseh tistih srečnih krajev, katerim bode naklonil naš viteški vladar milost svojega pohoda, postavite se na noge, razobesite narodne slovenske zastave, pozdravljajte navdušeno Nj. Veličanstvo v svojem domačem slovenskem jeziku, pokažite, da ste Slovenci, sinovi zavednega in vedno zvestega naroda!

Nikarte se plašiti, ako nasprotna stranka napenja vse svoje sile, da bi Slovenci ostali skriti in bi se potem po nam sovražnih listih trobilo, da še Slovencev ni, da jih ni bilo videti. Nikarte se razpostaviti nepriliki, da bi kakor nekje na Krasu presvitli cesar sam vprašal: „Neso tu Slovenci?“

Od tistega trenutka, ko stopi presvitli cesar na slovenska tla, bode vse potovanje neprestani triumfalni sprevod, naj mu nasproti doni tisočeri „Živio!“ in trobojne zastave naj značijo, da biva ob tem potu narod slovenski, ki zna dostojno čeniti visoko čast in srečo Najvišjega pohoda in zgodovinski pomen 600 letne slavnosti!

Naš vsprejem in pozdrav bode vladarju dokaz, da ima sicer pod Svojim milim žezlom številneje in bogatejše narode, da pa v navdušeni udanosti in zvestobi naroda slovenskega nobeden ne prekosi!

LISTEK.

Pillone.

(Danski spisal Viljem Bergsøe, poslovenil I. P.)

(Dalje in konec.)

„Zahvaljujem se vam za vse, kar ste storili zame ekscelenca!“ nadaljeval je in gledal v tla. „Storili ste več zame, kakor sem mogel pričakovati od prijatelja, a nekaj vas moram še prositi, in ne smete odbiti mi tega, kajti od tega je zavisna vsa moja sreča. — Dajte mi nazaj mojo svetinjico! Ne bil bi se smel ločiti od nje. Od tistega časa, ko je nemam na prsih, preganja me nesreča.“

„Radi varnosti nosil sem vedno pri sebi to majhno srebrno svetinjico. Zgrabil jo je poln veselja, poljuboval jo, prekrižal se in obesil jo okrog vratu rekoč:

„Kako neumnost sem bil naredil, da sem se ločil od te podobice. Ko bi jo bil obdržal, izognil bi se bil marsikateri nesreči.“

„Ali verjamete?“ vprašal sem ga dvomljivo.“

„Da,“ odgovoril je, „in trdno sem prepričan, da se mi zdaj zopet povrne sreča.“

„Ali še verujete na srečo, Pillone?“ vpra-

šal sem ga. „Vi ste sami umorili svojo lastno srečo.“

„Ne govorite mi o tem ekscelenca,“ rekel je in nemirno se oziral okrog. „Njena podoba preganja me noč in dan ter mi vedno šepetá: „Ti moraš umreti.“ Slišim jo razločno, celo če se globoko doli skrijem, kamor se ne upa nobeno živo bitje. Vidim jo po noči stopiti iz bledih megel, ki se kakor pošasti vzdigujejo iz žrelnih razpok. To je strašno, to je grozno. Po dnevi nemam miru in po noči ne morem spati. Vedno mi šepeta tiho in žuga: „Pillone, ti moraš umreti.“ Kakšne muke sem moral prestati, vi se niti misliti ne morete, norel sem kakor norec, jaz ne vem, kaj me je zadržalo, da nesem skočil v globočino, ki vre tam doli. Oh ekscelenca, vi ne veste, kako strašno je v tej samoti! A zdaj ste me vi rešili! Podoba moje matere mi bo zopet povrnila mir.“

„Kako dolgo že bivate tukaj?“ vprašal sem ga.

„Od one nesrečne noči,“ odgovoril je mračno, „tu doli sem varen.“

„A kako morete živeti v tem kraju!“ zaklical sem osupnen.“

„Oh, ekscelenca,“ odgovoril je, „ravno to je hudo! Jaz živim tu slabše in revnejše, kakor najubožnejši črv, katerega je ustvaril Bog. Muči me lakota in mnogokrat zdihujem po kapljici pitne vode,

kajti celo ponočna rosa je tu slana in napojena z žveplenimi sopari. Nekateri pastirji prinesó mi včasih kruha ali steklenico kislega vina, katero moram odvagati z zlatom. Oj res je pravi pekel, tako živeti! Zdaj že nesem dva dni nič jedel in ne pil. — Vsi so me zapustili, jaz nemam več prijatelja na zemlji.“

„Vender še,“ odgovoril sem, ginen od njegove revščine. „Imate še mene, jaz bodem vam preskrbel jedil.“

„Poželjivo, kakor otrok, gledal je po polnej torbi, katero sem mu jaz hitro prinesel, in rekel je:

„Ekscelenca, zdaj izide solnce, in Pillone odide zopet v svoje senčnato kraljestvo, kjer vladajo žvepleni duhovi! Ali hočete kako darilo od mene za prijaznost, ki ste mi jo skazali?“

„Strmel sem pri teh besedah. Kajti tak, kakoršen je stal pred menoj, pač ni mogel imeti kaj podariti. Razgrnil je hitro svoj plašč, izvlekel iz notranjega žepa majhno usnjato možnjico in previdno stresel iz nje nekaj na roko. Začuden sem gledal — bili so zafirji, rubini, smaragdi in demanti, ki so se svetili kakor jutranje solnce.“

„Vzemite tega le,“ rekel je, ko si je izbral velik smaragd nenavadne velikosti. „Nosite ga za spomin od mene, kajti to je barva upanja, midva oba hočeva upati.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. junija.

Hrvatsko-narodna, vladi prijazna stranka **dalmatinskega** deželnega zbora se ni udeležila prve seje zborove v ponedeljek in instalacije prvostopskega od strani namestnika barona Jovanovića. Tako poroča telegram iz Zadra v Praški „Politiki“ in dostavlja kot uzrok temu to, da sta se oba člena predsedništva (conte Vojnović in M. Kapović) vzela iz srbsko-italijanske manjšine.

Moravski deželni odbor je sklenil pri deželnem zboru priporočati, da se dovoli deželni prinos 115.000 gld. za gradbo moravsko-česke transverzalne železnice, kakor to zahteva vlada. — V zadnji seji deželnega šolskega sveta priobčil se je odlok ministarstva za uk in bogočastje, s katerim se odbija priziv Bruske občine proti ustanovitvi druge česke ljudske šole v Brnu ob troških občine, ter se ob enem določuje, da se ima z začetkom prihodnjega šolskega leta že odpreti prvi razred te šole.

Mestni odbor v **Lvovu** volil je bil vsled dotičnega nujnega navzeta deputacijo, katera se bode imela podati z županom na čelu na Dunaj, da prosijo pri cesarju za premeščanje nekaterih centralnih uradov železničnih v Lvov. Ta teden je deželno namestništvo mestnemu magistratu javilo, da je cesar pri volji sprejeti deputacijo. — Odbor za Sobieskijev jubilej je ukrenil, da se bode ta obletnica obhajala v Krakovu; povabila se bodo k slavnosti slovan-ka vseučilišča. Tudi jeden zastopnik papežev in biskup Strossmayer iz Djakova pričakuje se k tej dvestoletnici, ki bode imela po sklepu odborovem izključivo poljski značaj.

Vnanje države.

Knez **črnogorski** biva sedaj v Parizu. V pogovoru z uradnikom „Reforme“ je dejal knez, da ne obstoji pismena zveza balkanskih držav, pač pa naravna. — Avstrijski minister-rezident v Cetinji polkovnik Thömmel podal se bode na trimesečni odpust. V njega nenavzočnosti opravljal bode posle podpolkovnik generalnega štaba Milinković.

Hafiz paša je dobil povelje, da ima **Albancem** v svojih dogovorih z njimi obljubiti vse zahteve glede občne amnestije in varstva njihovih predprav, samo da jedino z uvetom, da se črnogorsko-albanska mejna ureditev definitivno izvrši po mislih Visoke Porte. — Iz San Giovanni di Medua se piše, da glavar Malisorcev Dod Prenek ne misli sprejeti pomirja, katero ponuja turški general Ferik Hafiz paša. Zjedinjeni rodovi gorski so uplenili doslej: tri Kruppove tope in jeden trdnjavski, dva druga topa sta se odzela iz jedne ladije. Razven tega uplenili so Albanci 400 zabojev patronov za Henri-Martinijeve puške in so ujeli 1580 vojakov Tuziske garnizije. Tretjina poslednjih je baje ustopila v vrste Malisorcev.

Gledé stališča, katero zavzima proti **francoskim** nameram v Tonkingu in na Madagaskarji Anglija, poroča Londouski dopisnik, da

sta zadnje dni Gladstone in Granville razpravljala to zadevo. Granville hoče Kitajce in Francoze prijazno opozoriti na veliko nevarnost, ki bi iz tega spora pretela vzhodno-azijske trgovini. Glede Madagaskarja pa bode angleški minister vnanjih stvari spravljivo posredoval. — Novejša poročila iz Tonkinga trdijo, da je pričakovati trdih bojev. Anamci so dobro, oboroženi in polni zaupanja trdno utaborili se 25 milj pod Ha-Noi. Francozi hoče sovražnika takoj prijeti, ko dospe pomnožena vojska. Blizu mesta Shanghai se bode koncentrovalo baje 12.000 vojakov. — Preslabotni naraščaj francoskega prebivalstva vznemiruje domoljube. Zednje čase bavil se je poslanec Michon zopet s tem narodnim vprašanjem, ter je kamori predložil poročilo o tej zadevi, ki pa ni popolno, ker se peča samo s pomanjkanjem otrok po deželi, ter se ne ozira na velika mesta, kakor Paris, Lyon, Lille, Marseille in Rouen, kjer je v tem še veliko slabše. Nekateri francoski nacional-ekonomi priporočajo z vsa resnostjo, poprijeti se doktrin Saint-Simona, kateri je bil predlagal, da se ima vsak premožni samec obložiti z letnim davkom 1500 frankov, ter postavno določiti, da mora vsak Francoz mej dvajsetim in štiridesetim letom, ki po petletnem zakonu nema še otrok, v najdenišnici vzeti si dečka (ali deklico), ga posinoviti ter vzrediti kakor lastnega.

Dopisi.

Iz Kranja 25. junija. [Izv. dop.] Kakor je bila vest o podeljenji reda železne krone našemu velečisljanemu gospodu deželnemu predsedniku vsacega rodoljuba radostno prešinila, ravno tako z veseljem sprejelo se je naznanilo, vsled katerega je gospodu predsedniku podeljeno baronstvo. Ako se drznem na tem mestu izpregovoriti: „Čast komur čast“, preverjen sem, da bode to čestitanje v tisočih srcih našega gorenjskega prebivalstva našlo svoj odmev.

Čem bolj se bližamo dnevju, kateri bode kot najsrečnejši zabeležen v zgodovini našega mesta, tem bolj se vse giblje ter za vredni sprejem našega premilostljivega vladarja pripravlja; hiše se okusno lepšajo, tlak se popravlja, slavolok se stavi. Železni basén za vodnjak na glavnem trgu priprejal se je v soboto iz Auerspergove tovarne v Dvoru z napisom: „Ob prihodu cesarja Franca Jožefa I, dne 16. julija 1883 v mesto Kranj“ na jednej, na drugej strani pa z mestnim grbom ozaljšan. Sredi baséna dviguje se velika školjka, pod njo pa štirje morski konjiči, po katerih bode pritakala voda v basén. Vse delo je umetno, čisto in bode vodnjak — na lepo rezani kameniti podlagi stoječ — mestu zares v poseben kinč.

Želeti bi bilo le, da bi se tudi zvonik Roženkranjske cerkve prenovil in napake pri nekkih hišah, katerih je zadnjič neki dopisnik omenil, takoj odstranile, ker je že smešno, ako se misli, da je s tem,

da se stari leseni oboji pobelijo z apnom, nadomeščen že pravi nepregorljivi zid.

Tolminskega 25. junija. [Izv. dop.] Goriška „Soča“ je prinesla dne 15. junija sestavek do okoličanov Tolminskih, ki je živo dregnil v naše mravljišče. Takega hrupa ni bilo z lepa pri nas, kakor pretekle dni. V okolici je imel vsak naročnik „Soče“ obilo prijateljev, kajti sleherni je hotel brati, „kako so jih oprali“ in mej ljudmi je bil le jeden glas: „Res je!“ Žal, da ni pisec onega sestavka povedal, da je tudi v Tolminu dobrih elementov dovolj, a da ti spoštovanja vredni elementi le preveč molče, mej tem ko golče in kriče oni, ki so bili grajani. Dopisnik se je baje ogibal osebnostij ter povedal vsem Tolmincem, kar bi bilo boljše posameznikom povedano. V to razpoko onega sestavka so sedaj zasadili naši efendiji svoj drog ter vedoč, da ne smejo z maslom na glavi na solnce, ščuvajo tržane: Lejte, kako so vas žalili; vaša čast je žaljena! Toda naše ljudstvo zna vrlo ločiti in dobro ve, kam je pušica letela in kamo zadela. Čitatelj razloči na prvi pogled, da je bilo pisatelju jedino le za sveto narodno stvar, katero so hoteli nekateri v svoj prid napregati; vidi se takoj, da je onemu sestavku animus injuriandi tuj. Jezik res da je nekoliko krepak — a človek se svari z rahlo besedo, debelokožni ušesec pak s palico. — Sestavek je, kakor občinstvu znano, svoj namen v jednej točki že dosegel ter, če je tudi dosedanje Tolminske kolovodje, vajene mej svojci strogega molčanja, zeló osupnil, občinstvo na Tolminskem ga odobruje: „Tako je, res je!“ Zato smo hvaležni „Soči“, da je bila pogumna zadosti povedati golo resnico smešnim Parizanom v Tolminskih gorah.

Govori se, da nameravajo Tolminci po advokatu Froportiji v Gorici uložiti pravdo zaradi žaljenja časti proti Soči. Bolje bi bilo, da to opusté, svoje rane doma zdravijo ter z npravnostjo, krepkim narodnim mišljenjem in dejanjem svetu dokažejo, da so res prvaki v Tolminskih gorah, katerim je duševni, moralni in gmotni blagor gorskih prebivalcev živo pri srci. Le po takej poti pridejo do našega zaupanja in splošnega spoštovanja!

Iz Metlike 24. junija. [Izv. dop.] Včerajšnja volitev župana in svetovalcev vršila se je z največjo rednostjo. Dosedanji župan g. Ferdinand Zalokar bil je zopet jednoglasno (z 20 glasi) županom izvoljen. Bil je pač ginjen, ko mu je ves odbor izrazil na ta način svoje zaupanje; izrekel in obljubil je, da bode vedno deloval našemu mestu na korist in da bode vse storil, kar možno, za mir, spravo in slogo ter vedno skušal zadostiti opravičenim željam meščanov. Za to obljubo vsklikne se mu iz vsega srca:

„Takega zaklada jaz ne morem vzeti,“ rekel sem. „Vi še komaj sami veste, koliko je vreden.“

„Mar mislite, da sem zabit kmet?“ rekel je in me porogljivo pogledal. „Zlužil sem te zlahtne kamene iz zlatih okovov in hranim jih za prihodnje čase. Zlato dal sem pastirjem, ki mi nosijo hrano; kajti te kamne imajo za pobarvano steklo. Vzemite ga, prosim, ne bodite neumni. Imel ga je kralj neapolitanski; temu zdaj ni več treba smaragdov.“

„Posilil mi ga je v roko in rekel je z mehkim glasom:

„In kaj je ta kamen proti temu, kar ste mi dali ta trenutek? Kolikokrat sem lačen, žejen in zapuščen tehtal v rokah te kamne in premišljeval, kako revno in malo vredno je to, po čemer hrepene ljudje. Kolikokrat bil bi že rad zamenjal kak tak rubin za jeden grozd, smaragd za jedno bučo in okamenelo vodo: ta le demant za požirek sveže vode! Srečni ostanite, ekscelenca, da bi vam ta kamen prinašal srečo!“

„Vzel je torbo, obesil jo na ramo, in prestopil se dvakrat ob kraju žrela. Prijel sem ga za plašč in potegnil ga nazaj.“

„Pillone, povejte mi še jedno za slovo! Kaj mislite začet, če boste srečno ušli iz tega bivališča? Ali boste popustili svoj posel, in vrnili se v družbo, ki je vas izključila iz mej sebe?“

„Pogledal me je srpo in rekel ponosno, poka-

zavši na zaliv, kjer so se lesketala okna velicega mesta:

„Ekscelenca pogledjte, kaj je tam le? To je družba, ki me je izbacnila kakor parijska. Ali mislite, da bi me zopet sprejela, ali mislite da se bom jaz ponižno vrnil in sprejel to za posebno milost, da bi me posadili v temno ječo, in silili veslati kakor kaznenca po morji? Jaz poznam to mesto z njegovo lenobo in njegovo lakomnostjo, z njegovo surovostjo in pregrešnim popačenjem. Jaz smatram to družbo za druhalj sleparjev, ki so prebojazljivi, da bi ropali in preveč preudarljivi, da bi kralji, za to sleparijo drug družega s postavo v roki. Ko tu stojim in gledam to mravljišče ljudij, o katerih vem, da bi slednji pal na kolena pred menoj, ko bi se samo srečala — takrat čutim, da sem kralj. Da bi se nazaj povrnil? Ne ekscelenca, svoboda ali smrt to je moje geslo! Kamen, ki se vali po gori, ne more se ustaviti; vali se, dokler se ne razbije!“

„Ali niste v tej pusteji samoti nikdar obžalovali svojih del?“ vprašal sem ga zopet.

„Mračno je pogledal pred se in rekel, pokazavši v žrelo:

„Vidite, ekscelenca, v tej globini rastle so nekđaj mogočni hrastovi gozdi, cvetlice in trava lepšale so tla, pastirji pasli so tod svoje črede in opevali svoje skrbi. In oživele so se notranje sile gore, zeleni gozdi zginili so v globočino zemlje,

ogenj in plamen švigala sta na vse strani, cele reke lave prikipele so ven; ko se je pa zopet umirila priroda, bila je ta dolina pusta in nerodovitna, polna strjenih kristalov, ki ne dajó hrane ne ljudem ne živalim. Tako se je zgodilo tudi z mojim srcem. Obžalujem samo jedno, zgubo one, katere nečem imenovati. Njena kri vpije noč in dan v nebo, in žal mi je, da sem položil roko kedaj na kako žensko. Sprejmite poslednjo zahvalo in poslednji pozdrav od Pillona!“

„Stisnil mi je roko in vzela dolgo palico, katere sežgani konec je dovelj jasno pričal, kako nevarno je njegovo potovanje. Gledal sem za njim, ko se je pomikal počasi doli v žrelo, dokler se ni skrnil v višnjevkastih meglah, ki so gnezdale doli. Kmalu potem vrnil se je moj kažipot; ko sem mu povedal, kaj sem videl, zaklical je z nekakim navdušenjem:

„Nikdo drugi ni bil, kakor Pillone; on ima pluča kakor orel in srce kakor lev. Nabiralci žvepla in kristalov se ne morejo spustiti čez ono rudečo progo; a Pillone je kakor potapljevec v morji; — nikdo ne pozna njegovih potov.“

Turmilov je ustal, spraznil kupo in rekel: „Pogledjte, kako delajo doli pri železnici; lepo se loči rudeča luč bakelj od plavkaste lunine svitlobe. Pojdiva spat! Pozno je že.“

Živio! Volili so se potem svetovalci. Oddanih bilo je 20 listkov in voljeni so: g. Tone Prosenik z 18, g. Franjo Jutraš s 16, g. Janez Koren s 15 in g. Lavoslav Fleišman z 12 glasi. Vsi novo izvoljeni svetovalci zahvalili so se za izrečeno zaupanje in prevzeli izročeni posel.

Po volitvi zaigrala je godba in odvela ves mestni zastop na Makarjev vrt, kjer je bila prosta veselica in mnogo navdušenih napitnic. Vse napitnice, kakor tudi volitev, katero je vodil starosta g. Janez Kapelle, bile so v slovenskem jeziku. — Kar se naše godbe tiče, mora se jej izreči očitna pohvala. Naša godba svira izvrstno, posebno pa je kapelnik g. Kressal mojster na rogu, da malo taci. On je tudi sestavil kvodlibet slovanskih pesnij, ki prav močno dopada. Če pa izrekamo polno hvalo naši godbi, ne smemo pozabiti mesta in meščanov, ki že več let s svojo izdatno podporo vzdržujejo vrlo godbo. Tudi novi zastop bode tako na lajfeval, ker je za glasbo unet in ker ima za muziko dobro čustvo in, kdor ima dobro čustvo, je dober človek. — a. —

Iz Razdrtega 24. junija [Izv. dop.] Včeraj popoldne ob 5. uri izročili smo materi zemlji truplo pokojnega nam druzega prijatelja ter zvestega tovariša Aleksandra Dolenca, sina tukajšnjega c. kr. poštarja in veleposestnika.

Še čisto mlad, v najlepši cvetoči mladeniški dobi moral je zapustiti svet; bil je star komaj 22 let. Strast do lova ga je mnogokrat izvabila, in to v vsakojakem, naj si bode še tako mrzlem vremenu, na višine sivega Nanosa, kjer se je pri taki priliki prehladil.

Da je bil pokojni res priljubljena oseba in to v najboljših krogih, sta pač značila mrtvaški oder in pa pogreb. Obče mnenje, in to nikakor ne pretiramo, bilo je, da kaj jednacega se na deželi pač le redkokrat vidi. Kakor hitro je dušo izdihnil, pristopili so takoj njegovi domači prijatelji, ter prevzeli vso skrb, da se ga kolikor je le mogoče dostojno opravi in zagrebe. Mrtvaški oder bil je krasno napravljen, ves z zelenjem in cvetjem obdan. Poslani prekrasni vencji, katerih bilo je 16 in sicer iz Senožec, Lozic, Vipave, Ajdovšine, Gorice, Trsta in Ljubljane, bili so tako okusno razobešeni, da bolje bi jih pač najboljši décorateur rastaviti ne bil mogel. Vse bilo je v največjem redu, v najlepšem slogu.

Sprevod bil je veličasten. Od vseh strani prišli so prijatelji pokojnega, da mu izkažejo poslednjo čast. Osebito gg. Vipavci in Ajdovci pokazali so, da jim je prijateljstvo sveta stvar. Iz teh sestavil se je tudi izvrsten zbor, kateri je kaj ubrano ter ginljivo pel: „Blagor mu“ in pa: „Jamica tiha“, za kar moram tem gospodom pevcem izrekati v imenu vseh prijateljev pokojnega najtoplejšo zahvalo.

Poleg zdravja in lepega vremena ni na poti nič prijetnejšega, kakor dober tovariš in tak bil je Turmilov. Živ, zabaven, vedno vesel, imel je dokaj znanja. Z Neapoljem in njegovo okolico bil je popolnem znan, po letu potovala sva okrog in obiskala vse znamenite kraje ob zalivu. Proti jeseni prišla sva zopet v Neapelj in Turmilov mi je svetoval, da obiščeva poslednji dan trdnjavo San Elmo, in posloviva se tam poslednjikrat od vseh krasot, predno se vrneva k rimskim cerkvam in razvalinam.

Bilo je hladno jesensko jutro; še pred solnčnim vzhodom plezali so naši osli po strmih potih na San Elmo. Vse bilo je čudovito mirno in tiho; lazzaroni so še spali v gručah s torbami pod glavami, prodajalci sadja še neso bili odprli svojih koč, samo prodajalci vode naznanjali so s svojim enakomernim klicem, da se bliža dan.

Gori pri starej trdnjavi bilo je še vse mirno. Samo koraki straž in posamezni daljni signali rogov motili so jutranjo tišino. Turmilov odprl je svojo slikarsko omarico in postavil stojalo, da nariše Vezuv ob solnčnem vzhodu, jaz sem pa vzel knjigo, da bi mu kakor po navadi glasno čital, ko bo on risal.

Ko so se prikazali prvi solnčni žarki, zaslišala se je trikrat zaporedoma trobenta iz trdnjave, in v tem trenutku oglasilo se je otožno zvonjenje v samostanu blizu trdnjave. Bil je mrtvaški zvon, taisti,

Jednajst krasnih gospodičin in sedemnajst gospodov nosilo je vence in sveče, deloma pred krsto, deloma poleg te, katerim izrekati mi je jednaka hvala, kakor gg. pevcem. Vse vršilo se je v najlepšem ter največjem redu. Pač lep dokaz, da narod na deželi v nekaterih rečeh jako napreduje.

Prerano umrlemu prijatelju naj bode zemljica lahka!

Domače stvari.

— (Matura) na c. kr. Ljubljanskej višjeji realki se je z ozirom na veliko patrijotično slavnost meseca julija vršila pod vodstvom g. c. kr. dež. šolskega nadzornika Smoleja že 25. in 26. junija. Delalo jo je dvanajst abiturijentov, izmed katerih sta jo naredila dva z odliko, a dva jo morata ponavljati po počitnicah iz jednega predmeta; ostalih deset jo je prebilo z dobrim uspehom. Kakor čujemo, začne se matura na Ljubljanski gimnaziji 3. julija, in v Novem Mestu 17. julija.

— (Agitacija proti trobojnicam) v Ljubljani še ni po polnem polegla. So neke vrste ljudje, katerim so naše narodne barve neznosne in kateri pri vsakej priliki kažejo svojo animoznost. Tak možak je tudi tapecirar gosp. Harisch, ki s svojim sčuvanjem proti trobojnicam živo spominja na Aesopovega ježa v lisičjem brlogu. No, menimo, da še nismo tako daleč, da bi nam g. Harisch predpisaval, kake zastave bodo vihrale iznad naših oken. Da se pa temu gospodu ne razlije naposled celo žolc, bi svetovali, naj ga nihče izmed narodnih krogov ne nadleguje z naročili.

— (Zadnji „Wochenblatt“) v notici „gut abgefertigt“ zopet hvali in zagovarja znanoga mož-besedo — Galleta, ali bolje rečeno: g. Adolf se sam lepega dela in sicer s tem, da navaja, kako je neki „gut nationaler“ povedal nekemu hujskaču, kako izvrsten župan je g. Adolf itd. Naš namen ni, že danes kaj več spregovoriti o zmožnostih in zaslugah g. Galleta, ker se neradi podamo v kritiko osebnosti, le to vprašamo „Wochenblatt“ oziroma g. Adolfa Galleta samega: kdo je to, kar je v omenjeni notici povedanega, govoril in proti komu je bilo govorjeno? Povejte nam jasno čas in osebo, sicer moramo zopet misliti, da je vse, kar pišete, samo perfidna laž brez vsake podlage. Radovedni smo slišati, kdo da bi bil oni mož, ki zagovarja g. Adolfa Galleta, dvakratni prelom častne besede in kakšen mora biti oni narodnjak, ki bije samemu sebi v obraz? Govorite!

— (Čitalnica Mariborska) obhaja v nedeljo 1. julija slovesno Habsburško slavnost.

— (Praznovanje 600 letnice na Krškem) Piše se nam: Na Krškem bodemo slavili 600 letnico združenja Kranjske s slavno Habsbur-

s katerim zvone povsod v Italiji, kadar koga pokopujejo; a v Neapolji pokopuje se navadno zvečer — in vprašajoč pogledal sem Turmilova.

A nesva bila dolgo v negotovosti. Iz notranjega jetnišničnega dvorišča prišel je skozi temna trdnjavina vrata žalosten sprevod. Mej jednim oddelkom strelcev stopal je visok, stegnen mož, s sivkasto brado in ponosno povzdigneno glavo. Bil je uklenjen na rokah in nogah, in dva kapucina iz zraven stoječega samostana šla sta poleg njega, vzdignila včasih podobno križanega pred njim ter zašepetala mu nekaj besed. Pred malo četo šla sta dva trobca, za sprevodom korakala sta pa dva grobokopa in nosila na nosilnicah priprosto rakev.

Turmilov je ustal. Bil je bied kakor jutranja megla, ki je ležala čez mesto in odkril se je, ko se je približal sprevod. Ta trenutek sem zaslišal, da je ujetnik nekaj zaklical. Vsi so obstali in k nama prišel je nek častnik in poprosil Turmilova, da naj gre z njim.

Začuden gledal sem za njim, kajti jaz nesem vedel, kaj pomenja ta prošnja. Videl sem vojake narediti krog okolu obsojenega. Turmilov stopil je v ta krog in ujetnik odkril je klobuk in počal mu svoje uklenjene roke. Govorila sta precej dolgo; potem se je pa vrnil Turmilov z majhno srebrno svetinjico v rokah in ves se je tresel.

sko rodovino dne 7. in 8. julija. 7. julija bode svirala iz Zagreba naročena godba po mestu, katero bode ta večer krasno razsvitljeno. 8. julija zjutraj bode budnica spominjala prebivalce na slavnosti dan in razobesile se bodo po vsem mestu zastave. Ob 9. uri zjutraj bode sv. maša, pri kateri pojo Krški pevci, c. kr. privilegirana in uniformirana meščanska garda pa bode pred cerkvijo stoječa označevala glavne dele sv. maše s strelom, kateremu bode odgovarjalo pokanje topičev. Sv. maše se bodo udeležili c. kr. uradi, mestni zastop, požarna bramba itd. Takoj po službi božje bode skupna slavnostna seja občin Krško, Raka, Cerklje in Bučka, v kateri se bode v govorih naglašala udanost do presvitlega cesarja in se odpošlje čestitajoč telegram Nj. Veličanstvu. Mej šolske otroke v Krškem, Leskovic in na Raki razdelilo se bode 500 komadov Tomšičeve knjižice „Habsburški rod“. Popoldne je veselica na lepo okinčanem vrtu g. Gregoriča, zvečer zabava v bralnem društvu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Gorica 27. junija. V Gorici voljena Coronini in Maurovič; v Tolminu narodni kandidat Matija Jonko.

Tolmin 27. junija. Kandidat „Sloge“, Jonko, izvoljen v slovenskih trgih z veliko večino. Slava!

Nyiregyhaza 27. junija. Zagovorniki protestujejo, da se osebe, ki so na sumu, da so oblekle v Dadae najdenega mrliča, proti sodnijskemu ukrepu čuvajo po žandarji. Zagovorniki izjavijo, da bodo proti temu zahtevali pomoč vlade. Zatoženi Junger imenuje pričo, ki je videla, ko je policijski komisar klical Moritza iz hleva z besedami: „Komm heraus Galgenfutter!“ Moritzeva mačeha pravi, da ne ve nič druzega, nego to, da je deklina iz soseščine njenemu štiriletnemu dečku dajala sladkorja, da bi tako pripovedoval, kakor mu je narekovala.

Umrli so v Ljubljani:

24. junija: Ivana Boltavzar, brivčeva hči, 2 l., Stari trg št. 28, za plućnim edemom. — Franc Gaberšek, stražnikov sin, 26 mesecev, Dunajska cesta št. 7, za difteritido.

25. junija: Janez Engler, čevljar, 43 let, sv. Petra cesta št. 44, za jetiko.

26. junija: Jožef Novak, bivši pisar, 77 let, Karlovska cesta št. 9, Uraemie. — Albin Huss, komij, 27 l., Kolizejske ulice št. 8, za jetiko. — Stanko Capuder, učitelj, 20 mesecev, Rimska cesta št. 5, za vodenico v glavi.

Tujci:

26. junija.

Pri **Slonu**: Rota iz Trsta. — Pohara iz Siseka. — Seitz iz Velike Gorice. — Braunmund iz Kočevja. — pl. Plechner iz Meserič.

„Bil je Pillon!“ rekel je s tresočim glasom. „Moj Bog, da sem ga moral tako zopet videti.“

Hitro spravil je majhno svetinjico in rekel je, gledajoč za sprevodom, ki se je počasi pomikal proti trdnjavinemu rovu:

„Hitiva od tod, tu se ima prigoditi neka katastrofa.“

Pomagal sem mu pobrati njegovo orodje in zaprl sem nedovršen obris v pokrov slikarske omarice. Ko sva ravno mislila oditi, zaloputnila so se železna vrata rova in žalosten sprevod zginil je nama izpred očíj. Turmilov je globoko vzdihnil in rekel:

„Ubožec, imel je vender dobro srce! Ni hotel, da bi podoba, pri kateri se je najprvo učil moliti, prišla v tuje roke. Naročil je meni to svetinjico dobro hraniti.“

Komaj je to izgovoril, zaslišala sva kratko bobnanje, komandni klic in puškin strel. Dim smodnika vzdignil se je kakor oblak nad trdnjavinim rovom, in lastovke so zažvrgolele in letele proč — potem je pa vse utihnilo.

„Zdaj so se spolnile Pillonove sanje,“ rekel sem.

„Da,“ odgovoril je Turmilov, „upajva, da se bo zbudil k boljšemu življenju, v katerem nemajo več moči duhovi sovraštva in maščevanja.“

Tržne cene v Ljubljani
dné 27. junija t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	64
Rež,	5	20
Ječmen	3	74
Oves,	3	25
Ajda,	5	20
Proso,	5	53
Koruza,	5	60
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	—	—
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	70
" povišen,	—	78
Surovo maslo,	—	86
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	52
Svinjsko	—	62
Koštrunovo	—	36
Kokoš	—	50
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	2	14
Slama,	1	78
Drva trda, 4 kv. metre	6	40
" mehka, " " "	4	20

Današnje številki lista je priložen propekt slavnostnega spisa „**Dejanje Habsburžanov v Kranjskej**“, kojega na svetlo dá slavni deželni odbor vojvodine Kranjske ob priliki Najvišjega pohoda Nj. Veličanstva cesarja sredi meseca julija in povodom spomina 600 letne združitve Kranjske z Avstrijo.
Opozarjajo se č. čitatelji našega lista, da je subskripcijska cena prekrasno in bogato opravljenemu zvezku 3 gld. in se z duem 11. julija zviša na 4 gld. (428)

Poslano. (423—3)

Briljanti in biseri

najumetniše ponarejeni,

posebno priporočani za imenitne slavnosti, dobé se v veliki izberi pri

A. AUGUSTIN-u,
Dunaj, Kärntnerstrasse 17.

Dunajska borza

dné 27. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78	gld.	50	kr.
Srebrna renta	79	"	05	"
Zlata renta	99	"	25	"
5% marena renta.	93	"	25	"
Akcije narodne banke	840	"	—	"
Kreditne akcije	398	"	30	"
London	119	"	90	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	—	"	50	"
C. kr. cekini.	—	"	67	"
Nemške marke	58	"	45	"

Dr. J. VOŠNJAK (427—1)

stanuje na Poljanah št. 31.

Gotovo doma od 11. do 12. ure dopoldne.

Lepa prodajalnica

tik cerkve v velikem trgu Slovenskega Štajerja se takoj odda.

Kje? pové upravništvo tega lista. (422—3)

G. PICCOLI,

lekarnar „pri angelji“, v Ljubljani, na Dunajske cesti,

prodaja:

Rudninske vode.

Carlsbader Mühlbrun, 1 steklenica	gld.	—40.
" Sprudelsalz, 1 steklenica	"	1.—
Franz Josef Bitterwasser, 1 steklenica	"	—26.
Friedrichshaller Bitterwasser, 1 steklenica	"	—35.
Giesshübl-Puchsteiner Sauerbrunn, 1 steklenica	"	—30.
Gleichenberger Constantinquelle, 1 steklenica	"	—25.
Krondorfovski cesarjevičinje Stefanje vrelec za boleznj želodeca, pije in grla, 1 steklenica po	"	—24.
Marienbader Kreuzbrunn, 1 steklenica	"	—35.
Meerwasser-Mutterlauge, za pripravo morskih kopel, 1 steklenica	"	—40.
Ofner Rákoczyquelle, 1 steklenica	"	—22.
Preblauer Sauerbrunn, 1 steklenica	"	—20.
Selters-Wasser, 1 steklenica	"	—28.

Naročila se izvršujejo točno proti poštnemu povzetju. (291—3)

4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	120	—
Državne srečke iz l. 1864.	100	"	167	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	—	"	99	30
Ogrska zlata renta 6%	—	"	120	45
" " " 4%	—	"	89	40
" papirna renta 5%	—	"	87	15
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	"	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	114	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	"	20	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	103	"	50	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	"	—	—
Kreditne srečke	100	gld.	170	—
Rudolfove srečke	10	"	19	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	110	—

Le jedenkrat

podaje se tako ugodna prilika, da si za polovico prave cene omisli vsakdo izvrstno uro.

Velikanska razprodaja.

Politične razmere, ki so nastale v vsej Evropi, zadele so tudi Švico; vsled teh razmer se je na stotine delavcev izselilo, tako da je obstanek tovarn jako dvomljiv. Tudi največja fabrika za ure, katero smo mi zastopali, se je zaprla začasno, ter nam je zaupala prodajo svojih ur. Te tako zvane **Washingtonske žepne ure** so najboljše ure vsega sveta, koje so izredno elegantno gravirane in giljoširane ter so ameriškega sist. ma.

Vse ure so natanko reparirane ter **garantujemo za vsako uro pet let.**

V dokaz gotovega jamstva in stroge solidnosti, prevzemamo s tem dolžnost javno, da vsako nepristoječo uro nazaj vzamemo in z drugo zamenjamo.

1000 komadov remontoir žepnih ur, katere se pri kozici navijajo brez ključa, s kristalnim okrovom, **izredno natančno** regulovane; razen tega so tudi elektrogalvanično pozlačene, z verižico, medaljonom itd., preje jeden komad gl. 25, zdaj le gl. 10.20.

1000 komadov krasnih ur na sidro (ankeruhr) od srebrnega niklja, tekočih na 15 rubinih, z emailiranimi kazali, kazalca za trenutke in kristalnim ploščnatim steklom, **natančno na sekunde reparirane**; preje jeden komad gl. 21, zdaj samo gl. 7.25.

1000 komadov ur na valje (cylinder-uhr) v giljoširanih okrovih od srebrnega niklja, s kristalnim ploščnatim steklom, tekočih na 8 rubinih, fino reparirane, z verižico, medaljonom, in baržunastim etuijem, preje gl. 15, zdaj le gl. 5.60.

1000 komadov ur na sidro (anker-uhr) od pravega 13lotnega srebra, **odobrenega od c. kr. denarnega urada**, tekočih na 1. rubinih, razen tega tudi električnim putem pozlačene, fino regulirane. Vsaka taka ura stala je preje gl. 27, zdaj pa samo gl. 11.40.

650 komadov ur za dame od pravega 13lotnega srebra, **odobrenega od c. kr. denarnega urada**, tekočih na 8 rubinih, elegantno in najfinije pozlačene, pridjana je tudi benecijanska vratna verižica; preje je stal jeden komad gl. 28, zdaj pa samo gl. 15.

1000 komadov Washingtonskih remontoir žepnih ur, od pravega 13lotnega srebra odobrenega od c. kr. denarnega urada, pod najstrožjim jamstvom na trenotek reparirane, s kolesjem od niklja, tako da nij treba teh ur nikdar popravljati. Pri vsakej uri dá se zastoj tudi jedna urna verižica, medaljon, baržunasti etui in ključ; vsaka taka ura stala je preje gl. 35, zdaj pa neverjetno samo gl. 16.

1000 komadov ur za dame od pravega zlata z 10 rubini, preje gl. 40, zdaj gl. 20.

1000 komadov remontoir ur od pravega zlata za gospode ali gospé, preje gl. 100 zdaj gl. 40.

650 komadov ur za stene v finem email-okviru in z birom, reparirane; preje komad gl. 6, zdaj samo gl. 3.75.

650 komadov ur z ropotcem, fino regulovane, dajo se rabiti tudi na pisalni mizi, preje gl. 12, zdaj le gl. 4.80.

Pri naročilih za ure z majatnikom (pendel-uhren) priloži naj se tudi mala svota.

Naslov: (352—3)

Uhren-Ausverkauf

der

Uhrenfabrik Fromm,
Wien, Obere Donastrasse 107.

Velika izbér srajc in zavratnikov za gospode.

Velika zaloga izdelanih oblek za gospode dečke in otroke.

16 gl. jeden frak,
26 gl. cela obleka s frakom pri **M. NEUMANN,** Ljubljana, Slonove ulice 11.

Velika zaloga izdelanih ogrinjal, jaquetov in deževnih plaščev za gospe in gospice.

Velika izbér modnih klobukov za dame. (426—1)

Zobe in zobovja (234—21)
ustavlja po najnovjšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije
zobozdravnik **A. Paichel,** poleg Hradečkovejega mostu, I. nadstropje.

Vozne liste
nemške in nemško-slovenske priporočila po najnižji ceni
"NARODNA TISKARNA"
v Ljubljani.